

János.
ajta. De
bb, mert
mesédben
le a Na-
kivánsá-
én. A kis
is öcséd-
emléke-
el viszo-
nyájunk
rás, rét-
te be va-
kisüssük.
(Vigjáték.)
alékezem
változtat
olgozat a
latkozik.
tel lehet
keressen
a. Irói te-
lezní. A
Emil. A
leleges vá-
Betiüknek
Marika
ekkorház
a. »Forgó
minden
jelentek.
tudósítást
rendben
ak hosz-
ket is kel-
zey Vik-
lég nagy
ly Tibor.
tők tár-
mból meg
ismét? —
Kis Lap»
ol, amely-
lhetne rá.
töltendő
tanár. —
od, »hogy
k sorában,
or persze
det elsik-
na erre?
ned, hogy
urgya irá-
s dorgato-
— Több
életét stb.),
egy és más

A TOLVAJ TYUK. (Lásd a 119. lapon.)

XXIV. kötet. 8. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. február 25-én.

K I T A S Z I T V A !

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ZZEL végig terült a földön s köpö-
nyege alá rejtve a fázékony kis
majmot, csakhamar elaludt.

Az ajtóhoz mentem és kinéztem a
sötét éjszakába. A havazás megszűnt, itt-
ott egy csillag is látható volt már az égen:
derülni kezdett, de egyuttal hidegebb is
lett. Bizony áldhattuk a Gondviselést, hogy
ily menedékhelyet is találtunk. Mi lett
volna belőlünk, ha a kegyetlen hideg éj
kint ér a szabadban!

Bár nesztelenül léptem volt az ajtó-
hoz, az egyik kutya, a tánczművész föléb-
redt és hozzám jött az ajtóhoz. Mivel
pedig már bizonyosan eleget aludt, gon-
dok pedig nem bántották, vigan ugrálni
kezdett és ki akart menni a szabadba.
Vissza parancsoltam, de a kutya csak
vonakodva engedelmeskedett s folyton az
ajtóra pislogatott. Magam is visszatértem
onnan, néhány darab fát tettem a tüzre,
azután leültem a földre, háttal a falnak
támaszkodva s a tüzet bámulva.

Gáspár mester nyugodtan aludt, a
majmocska s a kutyák szintén, mély, tel-
jes csönd uralkodott. Sokáig néztem a
lobogó tüzet, a ki-kipattanó szikrákat, de
lassan álmosodni kezdtem s végre csak-
ugyan el is aludtam. Dühös kutyaugatásra
ébredtem föl.

Még mindig sötét éjszaka volt, de
kétségkívül jó ideig aludtam, mert a tűz
majdnem teljesen kialudt. Kívül folyton
hangzott az ugatás, rá is ismertem a Káplár
hangjára. De a másik két kutya hang-

ját nem hallottam. Pedig a kunyhóban
egyikük sem volt.

— Mi az? Mi történt? kérde Gás-
pár mester fölriadva.

— Nem tudom.

— Elaludtál! A tűz már majdnem
egészen elhamvadt.

Igen, elaludtam s vajjon mi történ-
ténhetett ezalatt? Káplár egészen az ajtó-
hoz közel állt s folyvást dühösen uga-
tott. És távolabbról sajátságos ijesztő
üvöltés felelt Káplár ugatására. Nem
tudom, miféle hang az s ki akartam sza-
ladni. Gáspár mester karon ragadott s
nem eresztett.

— Előbb tégy a tüzre, mondá s
arcsza rendkívül sápadt lett.

Engedelmeskedtem s a tűz csakha-
mar nagy lánggal lobogott. Ekkor egy
nagyobb darab fát, mely erősen égett,
fölkapott, egy másikat pedig nekem adott.
Csodálkozva néztem rá. Mit jelentsen ez?

— Farkasok vannak közel, szólt
komoran. Más fegyverünk nincs. A két
kutya alkalmasint már veszve van, kiszö-
kött, míg te aludtál. A farkasok szét-
tépték.

Megborzadtam. De ezért követtem
Gáspár mestert s Káplár utánunk jött.
Odakint azonban nem láttunk semmit, se
kutyát, se farkast: csak a két kutya lába
nyoma látszott a hóban, nem igen messze
a kunyhó mögött pedig a hó le volt gá-
zolja, mintha állatok hemperegtek volna.

— Keresd, Káplár, keresd, szólt
Gáspár mester s időnként füttyentett, s
hangosan kiáltotta a kutyák nevét.

De hiába kiáltotta, nem hallatszott
semmi, a kutyák nem jöttek elő, a máskor

oly engedelmes, bátor Káplár pedig nem akart előre menni, sőt szükölve hátrafelé húzódott. Jó ideig hallgatóztunk, aztán ismét kiáltoztunk, mind hiába.

— Végök van, a farkasok elhurezolták, szolt Gáspár mester szomoruan. Miért engedted, hogy kimenjenek!

Oh! miért engedtem! erre nem tudtam felelni s busan csüggesztém le a fejemet.

— Hát ha még tovább keresnök? mondám aztán.

— Már hiába volna, csak magunkat döntenők szerencsétlenségbe. A farkasok viszatérhetnek, fegyverünk nincs. A két kutya nem él többé, különben megjött volna hívásomra. Menjünk vissza a kunyhóba.

Viszamentünk, Gáspár mester szomoruan, én pedig egészen kétségbeesve, mert hiszen az én hibám okozta a bajt. Ha el nem alszom nem történt volna.

És a mint a kunyhóba értünk, újabb bajra találtunk: a majmocska nem volt ott többé. Mikor távoztunk, Gáspár mester kendővel jól betakarva a tűz közelébe fektette — a kendő ott volt, de a majom eltűnt. Összekerestük a kunyhót, hívogattuk, de nem került elő. Nem lehetett kétség, hogy mikor kimentünk, a nyugtalan kis állat utánuk lopózott.

Egy pár galyat fáklyaképp meggyújtva újra kimentünk. A hóban hiába kerestünk nyomot, már nagyon letapostuk volt a havat. Körüljártuk a fákat, a mennyire lehetett, hívogattuk a majmot, — hasztalan. Tízser is újra kezdtük, de végre is abba kellett hagynunk a sikertelen keresést.

Gáspár mester mélyen le volt verve, én pedig azt sem tudtam, mihez fogjak kétségbeesésemben, hogy ennyi szerencsétlenséget okoztam. Tudtam, hogy a kis majomnak, még ha nem vezett is el, halálát okozhatja a csikorgó hideg. Azért hát újra csak keresni akartam, de Gáspár mester így szolt:

— Hasztalan. Meg kell várnunk, míg megvirrad. Két vagy három óra múlva már hajnalodni fog.

Visszatértünk a kunyhóba. Gáspár mester leült a tüzhöz, kezeibe hajtá fejét és szótlanul ült ott. Én is némán, mozdulatlanul álltam ott, csak néha-néha dobva egy pár galyat a tüzre. Jobb szerettem volna, ha Gáspár mester amugy igazában megpirongat vagy akár meg is ver, mint hogy néznom kellett nagy szomorúságát.

Az a két-három óra reggelig rettenesen lassan mult. Mintha soha sem akart volna véget érni ez a szomoru éjszaka. S mikor végre valahára derengeni kezdett, megint hidegebb lett, fagyos szellő csapott be az ajtón. Ha megtaláljuk is a majmocskát, valjon nem fagyott-e már meg a gyöngé, fázékony kis állat?

Mihelyt annyira megvirradt, hogy kissé látni lehetett, megindultunk a keresésre. Egy-egy nagy bottal fölfegyverkezve jártuk be a kunyhó környékét és kutattuk a hóban a majom lába nyomait. Káplár, ki velünk jött s most már nem mutatott félelmet, szintén keresgél s egyszerre ugatni kezdett, mialatt egy a kunyhó fölé hajló fára nézett merően. Oda néztünk mi is — és a fa egyik ágán ott kuporgott a szökevény majom. Hívtuk, de nem mozdult.

— Fölmegek és lehozom, mondám.

— Bajod történhetik. Fagyos hóval van teli a fa, megcsuszol, leesel.

— Oh dehogy! Tudok én jól mászni, nincs semmi veszedelem.

Ez nem volt ugyan igaz, mert biz ez nyaktörő volt; de én mindenkép jóvá akartam tenni legalább részben hibámat. Fára mászni különben csakugyan jól tudtam s egy percz mulva már a majom közelében voltam. Hízkelve szóltam feléje s ő rám nézett csillogó szemével; de a mint kinyújtottam kezemet, hogy megfogjam, hirtelen egy másik ágra ugrott. Utána másztam oda is, esakhogy persze én nem mehettem utána a gyöngye, vékony galyakra s már azt hittem, soha sem kapjuk meg többé; de a fa ágai fagyos hóval voltak borítva s a majomnak ez épen nem volt inyére, csakhamar beleunt a kergetőzésbe s egyik ágról a másikra szökkenve lefelé, egyszerre a fa alatt álló Gáspár mester vállaira ugrott.

A majom tehát megvolt, de még a két kutyát kellett keresni. Hátha nem tépték szét a farkasok, ha szintén itt lapangnak valahol? Ez a reményünk nem sokáig tartott. A nyomokat követve, csakhamar eljutottunk a helyre, hol vértócsa mutatta, hogy szegény négylábu művészeinket ot marták agyon az ordasok. Gáspár mester egy könyecseppet törölt ki szeméből, én javában sirtam, — de hát erre nem értünk rá sokáig, arra kellett gondolnunk, hogy a majmocskát fölmelegítsük, mert meglátszott rajta, hogy rettentően át van fázva. Visszatértünk hát a konyhába s ott a tűznél megmelegített kendőbe takargattuk a majmot. De

ez nem használt, csak digergett, reszketett azután is.

— Csak meleg ital mentheti meg, szólt Gáspár mester. Mentől előbb el kell jutnunk valami helységbe. Induljunk.

A kegyetlen hófergeteg után most hideg, de csöndes, tiszta idő volt. Meginultunk, de nem oly jó kedvűen többé, mint eddig szoktunk vándorolni. Gáspár mester nemcsak szóltan, hanem szomorú is volt s nem volt nehéz kitalálnom, min busul. Hiszen egészen tönkre voltunk téve. Már a tánczó és tudós két kutya elvesztése is nagy csapás volt; ha még a majom is elpusztul, nem rendezhetünk többé előadást. A derék, okos és ügyes Káplár megmaradt ugyan, de hát vele magával nem tarthatunk produkeziót. Ha a majmot elvesztjük, tökéletesen megbuktunk.

Mindezt végiggondoltam én is és Gáspár mester láthatta nagy kétségbeesésemet, mert egyszer így szólt:

— No's, már hiába sírsz, a baj megeseett. Ha el nem alszol, nem ér e csapás; de csak félig vagy oka. A nagy fáradtság után erőt vett rajtad az álom. Erre gondolnom kellett volna. . . ha megkötöm az állatokat, nem történt volna semmi baj.

Aztán ismét elmerült gondolataiba. Szaporán gyalogoltunk, a mennyire csak a nagy hóban lehetett s végre valahára kiértünk az erdőből. Nem sokára aztán eljutottunk egy kis városkába és betértünk a vendégfogadóba. Rendesen nem szoktunk volt külön szobát nyittatni, hanem csak a közös vendégszobában pihentünk meg; de most Gáspár mester külön szobát rendelt, befűtetett, ágyat vetttetet

és megparancsolta nekem, hogy feküdjem le.

Meglepetve néztem rá. Mért feküdjem le én? Hiszen én nem vagyok beteg.

— Szaporán! parancsolá ismét. És takarózzál be jól, hogy mentül jobban átmelegedjél.

És rám rakott paplaut, kendőt, köpönyeget, úgy hogy pár peccz mulva szinte

esurgott rólam az izzadság. Ekkor aztán kérdezte, jó melegem van-e már?

— Oh, majd megfulok.

— Jól van. Ez kellett.

Ekkor elővette a majmocskát és a takaró alá hozzám tette az ágyba.

— Szorítsd jól magadhoz, hogy megmelegedjék. Addig én a konyhában csináltatok forró édes bort.

A szegény kis állat, mely máskor olyan makranczos volt és mindig egyebet akart, mint a mit vele tettünk, most mozdulatlanul, türelmesen feküdt mellettem. De már nem fázott, éreztem, hogy egész teste forró. Láza volt.

Gáspár mester nemsokára visszatért s hozta a cukros meleg bort, melyet a majmocska nagyon szeretett. De most

nem akarta inni, lehetetlen volt összeszorított fogait szétválasztani, okos szemével pedig könyörgőleg nézett ránk, mintha azt kérte volna, hogy ne kinozzuk. Szinte könyezni kezdtem, mikor láttam a szegény kis állat szenvedését. Mert szenvedett, most már nem lehetett többé kétség, hogy nagyon beteg volt.

— Maradj fekvé, szólt Gáspár mester. Megyek orvosért.

Rövid idő mulva visszatért egy pápaszemes öreg urral. De azt nem mondta meg az orvosnak, miféle beteghez hívja, mert attól tartott, hogy az orvos nem jött volna el, ha tudja, hogy majmot kell gyógyítani. Az orvos tehát, a mint belépett, az ágyhoz sietve, tőlem kérde, hol érzek fájdalmat?

— Én sehol, mondám csodál-

kozva. Nekem nincs semmi bajom.

— Igen, a beteg más, szólt Gáspár mester s megmutatta a takaró alatt fekvő majmot.

— Micsoda? pattant föl az orvos nagy haraggal. Majom! Hát majomhoz hívott engem?

MIMIKE (Lásd a 127. lapon.)

Azt hittem, rögtön elmegy. De Gáspár mester ügyes ember volt.

— Majom, persze csak majom, mondá. De nagyon téved, orvos ur, hogy az csak efféle közönséges állat. Nem bizony, ez valóságos csodamajom, igazi művész s ő keresi számomra a kenyeret, az ő játékát fizeti meg legjobban a közönség. Ilyen okos teremtetést megmenteni, életben tartani méltó a fáradságra. Aztán a majom testi szervezete is annyira hasonló az emberéhez, hogy még betegségei is hasonlóak. Tudós orvost ez nagyon érdekelhet, pedig alkalma ritkán akad, hogy beteg majmot lásson.

Az öreg orvos vállát vonogatta, aztán így szólt:

— Ám legyen, megteszek, amit csak tehetek.

Nagyon megörültünk ennek, mintha már mentve volna a majmocska. Pedig azután nagyon szomorú volt, amit az orvos mondott, mikor a beteg állatkát megvizsgálta: a majomnak tüdőgyulladásra volt.

Az orvos jószívű ember volt s látta, hogy a majom csakugyan nagy kincs nekünk szegény vándor komédiásoknak: megpróbált tehát mindent, amit a beteg állat megmentésére tehetett, én pedig a betegápoló voltam, a legpontosabban végrehajtva az orvos rendeléseit. Gáspár mester pedig járt-kelt, hogy beszerezze a szükséges orvosságot.

Egy nap mult, a nélkül, hogy a majmocska állapota javult volna. Másnap reggel pedig újabb baj fenyegetett: a korcsmáros előállt, hogy efféle ismeretlen vándor komédiásokat nem tart hitelbe, fizessük meg előre a szobát, meg amit

a magunk és a beteg majom számára rendelünk, különben kikerges a házból. Gáspár mesternek pedig már nem volt pénze.

— Még ma előadást kell tartanunk, mondá.

— Előadást! kiáltám ámulva. Hiszen már csak Káplár van meg.

— Mindegy. Majd módját ejtjük, hogy a közönség meg legyen elégedve.

És azonnal hozzáfogott a dologhoz, irt néhány hirdeteményt, és kiragasztotta a városka utcáin, megalkudott a vendég-lőssel, hogy a nagy termet estére engedje át nekünk, s szerzett egy dobost is, ki estére a vendéglő előtt rettenetesen verte a dobot és hirdette a nagyszerű produkciót. Gáspár az irott falragaszon sem fősvénykedett az ígéretekben. »Egy világhírű, páratlanul tudós állat fog csodás dolgokat művelni«, mondá a hirdetemény s a világhírű állat persze Káplár volt; azután ígérte, hogy egy »kitünő fiatal zeneművész fog hegedülni, énekelni és táncolni.« Ez a kitünő művész én voltam.

Megvallom, kissé vakmerőnek találtam az egészet. Hogy Káplárral meg lesznek elégedve, abban nem kétkedtem, mert Káplár csakugyan rendkívül ügyes volt; de már hogy én mint kitünő művész szerepeljek, az nagyon is merész ígért volt.

— Tudom én azt magam is, szólt Gáspár mester. De hát nincs miben válogatnunk. Igyekezned kell, hogy lehetőleg jól játszáj. Válaszd ki legjobb nótáidat.

Az előadás ideje közeledett s előhívtam Káplárt, megtisztogattam s a derék állat vigan ugrált, mikor mondtam neki:

megyünk produkezióra. A majmocska látta ezt és kért, igenis, valóssággal kért, hogy vegyük őt is, öltöztessük fel; a jeleket, melyekkel az okos majom tudunkra szokta adni, mit akar, mi már jól ismertük s most annál inkább meghatott kérése.

— Szegény kis barátom, nem jöhetsz velünk, mondá Gáspár mester és simo-

(Folytatása következik.)

gatta. Beteg vagy, nagyon beteg, de szerzünk pénzt, hogy meggyógyíthassalak s azután majd fogsz te is újra játszani. Most csak feküdjél csöndesen.

Távozásunkat látva, a majmocska bizony nem maradt volna csöndesen; de pólyáltuk úgy, hogy nem mozdulhatott. Aztán kissé aggódva beléptünk a terembe.

Házirene.

ZÉPEN szól a
Fuvola,
De nem jól a
Zongora.
Billegetem tétova
Jaj, nem boldogulok vele
Már soha!
Ah, s az énekes jegyek
Mind oly ismeretlenek!
Tünődöm rajt: mi oka?
Fedel is rá jó apa:
»Oka? Az, hogy lusta voltál,
S napközbe nem gyakoroltál.«
Aligha
Nincs apának igaza!

A TOLVAJ TYÚK.

(Keppel a czimlapon.)

A TYÚKOSKÁT rendszeren nem tartják valami nagyon okos állatnak, sőt van egy közmondás, mely így szól, hogy »annyi esze sincs, mint a tyúknak« s a kire ezt mondják, hát bizony az nem valami nagy dícséret. Az igaz, hogy a tyúkkal nem igen lehet holmi nehéz mesterségeket produkáltatni, bajosan tanulna meg valamit, de azért mégsem olyan ostoba ám, mint sokan hiszik; minapában pedig egy tyúkoetskának olyan furfangjáról hal-

lottam, mely igazán meglepő és bizonyítja, hogy a legkevésbé értelmesnek látszó állatok is mennyire tudnak gondolkozni.

Egy falusi ismerősömmek van egy tyúkoetskája, mely nagyon szerette volna tojásait kikölneni, de gazdája nem engedte, mert a tojásra szüksége volt, tehát mindig összeszedte és a kamarába vitte. És mégis rajta kapták egy párszor a tyúkot, hogy a baromfi-ól egyik félreeső zugában két-három tojáson ült, ki akarta kölneni. Elvették alóla, de másnap már megint épen úgy találták. A gazda csodálkozott

(Folytatása a 122. lapon.)

A PIZIKE.

E metszet eredetijét festette a hírneves Mankácsy Mihály. (Lásd a 126. lapon.)

(Folytatás a 119. laphoz)

és meg nem foghatta, mikép jut a tyúkoeska a tojásokhoz. Végre elszánta magát, hogy megleszi.

Sokáig leskelődött s egyszer észrevette, hogy a tyúkoeska ott sétál a baromfi-ól előtt, mindig fel s alá, világért sem távoznék. Egyszerre az ólból kodácsolás hallatszott, jeleül, hogy egy másik tyúkoeska tojást rakott. Nemsokára elő is jött ez a tyúkoeska, amaz pedig, mely eddig ott sétálgatott, gyorsan beosont az ólba s egyenesen felröppent az emelvényre, hol a másik tyúk a tojást hagyta. Ezt a tojást aztán a ravasz tolvaj tyúk nagy ügyvel-bajjal, de végre mégis a esőre alatt a nyaka közé szoritotta és szerencsésen leröppült vele, a sarokban szalmából fészket kapart össze, a tojást oda tette és ráült. Nem sokára egy másik tyúk is rakott tojást és mihely távozott, a hamis tolvaj ezt is épen úgy oda vitte a fészkébe, mint az elsőt.

A gazda nevetett is, bámult is az egyszerű tyúkoeska ez ügyes fufangján és megszánta, adott alája több tojást, melyeket a tyúk ki is költött s kis csibéivel aztán büszkén sétálgatott az udvaron, a többi tyúkok tojásainak pedig azután békét hagyott.

A KENGURU.

(Képpel a 125. lapon.)

MIKOR száz esztendővel ezelőtt európai hajósok és kutatók először nyomultak be Ausztrália belső vidékeire (nézzétek meg a térképen.) sok új állatot, növényt találtak, melyen ugyancsak csodálkoztak. De ámultak, mikor az ősi vadonban, nagy síkságon végig hatolva, egyszerre kisebb-nagyobb csapatokban sajátságos állatokat pillantottak meg, melyekről jó ideig azt sem tudták, négy lábúak-e vagy szárnyasok, mert ezek az állatok, amint az emberek közeledtek, óriási ugrásokkal, jóformán röpülve egy pillanat alatt eltűntek.

Később sikerült ilyen állatokat elejteni s már tudjuk, hogy Ausztráliának legnagyobb állata a kenguru, a legsajátságosabb állatok egyike. Óriási egérhez lehet hasonlítani, esakhogy első lábai nagyon kurták, úgy hogy alig tud négy lábon járni; de annál nagyobbak és erősebbek lábai, melyeken többnyire egyenesen szokott állani s ölnyi magasságra emelkedik. E hátsó lábaiban rendkívüli ereje is van; mint valami hatalmas rugóval, úgy fölpattantja magát, és négy-öt ölnyi messzeségre ugrik, a miben még hoszu s nagyon erős farkával is lódit magán. Mikor újra földre ér, ismét farkával támaszkodik meg, hogy el ne bukjék s a következő pillanatban már ismét ugrik és ekkép egy-két perc alatt már eltűnik üldözője elől, utolérni tehát nagyon bajos, még lóháton is ugyancsak sokáig és erősen kell nyargalni, míg a kenguru kifárad és nem bírja tovább az ugrálást. Ezért inkább lesből lövik le.

Még érdekesebb a kenguru az által, hogy kicsinyeit egy hasán levő erszényben hordozza mindaddig, míg a kicsinyek meg nem erősödtek, hogy már a maguk erejéből is el tudnak menekülni a veszedelem elől. Az újszülött kenguru alig két-három ujjnyi piczike, tehetetlen teremtes s anyja eleinte mindig az erszényben hordozza. Később, mikor már nagyobbakká, kimásznak és legelésznek, de mihelyt valami veszedelem közeledik, gyorsan anyjukhoz futnak, bebujnak az erszénybe s az öreg nagy szökkenésekkel ered futásnak.

A kenguru ártatlan növényevő állat, nagyon félénk s ezért az emberlakta helyekről messzire elvonul a esendő vadonba. De az ember ott is üldözi, mert husa igen jóízű és sütye-fözve kedvencz cledele az ottani telepítvényeseknek.

KUNCSOR ÉS BIBI.

— Állattörténet. —

SOKA olyan keserves nyávogást, a milyen ott az előtt a nagy szürke ház előtt már jó ideje hangzott. A házbeliék szinte kétségbeesetten nézettek ki az ablakon és boszusan kiáltottak:

— Sicez te! Kiállhatatlan kóbor macskája!

De hiába kiáltottak és hiába nézettek is szét, a nyávogás csak hangzott tovább is, a csendzavarót pedig nem lehetett látni, mert a földet borító hó is épen olyan fehér volt, mint a nyávogó macska szőre, aztán meg ködös, hideg, sötét este is volt. Az emberek siettek is a jó meleg szobába.

Az a szegény cicza azonban nem a hó, hideg miatt jajgatott olyan keservesen. Fázott ugyan, éhes is volt, de csak rajta állott, hogy jó fűtött szobában kedvére vacsoráljon, mert amott a helység tulsó végén, abban a vörös házban készen várta rendes vacsorája, a kályha tövében meg puha fekvő helye. De az elszomorodott cicza nem is gondolt rá, hogy oda visszatérjen, sőt el volt szánva, hogy még tovább vándorol, keres, kutat, míg csak lábaeszkái birják. És közben fájdalmasan kiáltozó folyton:

— Miau! Miau!

Egyszerre azonban megnyílt a nagy szürke ház kapuja s egy hang így szólt:

— Rajta, Kuncsor! Fogd meg! Fogd meg azt a macskát!

Egy nagy házörző eb rohant ki s nem várta, hogy még jobbau biztassák, hanem hatalmas ugrásokkal rontott égyenesen a

szerencsétlen cicza felé. A macska halálos ijedelemmel szökkent fel s menekülni igyekezett; nem juthatott eszébe, hogy szembe szálljon ilyen veszedelmes ellenséggel, tehát futni kellett, futni hanyatt-homlok. A szürke ház lakosai pedig elégedetten dörzsölték kezeiket. Kuncsor jól szokta végezni dolgát, nem kell többé attól tartani, hogy az a kiállhatatlan macska tovább is zavarja a ház nyugalmát.

A cicza ezalatt futott, teljes erejéből futott, de rettegve látta, hogy a kutya mind közelebb ér hozzá. Ha fa leit volna, akkor menekülhetett volna: de messzi földön nem volt egy árva bokrocska sem, nem volt hová fölkapaszkodni s a szerencsétlen üldözött már szinte érezte, mint fogja az a kegyetlen kutya szétmarczangolni hatalmas fogaival. Vég-sőig megfeszíté tehát erejét és még szaladt egy kis ideig; de végre nem bírta tovább, lélekzete elfogyott, kimerülten, félig ájultan rogyott össze s elterült a földön.

Kuncsor egy perc múlva már ott volt s kissé meghökkenve állt meg. Ha üldözni kellett a macskát, arra Kuncsor mindig kész volt, s ha a macska szembe szállt, karmolt, harapott, hát akkor Kuncsor sem maradt adós; de mit csináljon olyan szerencsétlen macskával, mely tehetetlenül fekszik előtte? Az már csak nem illik, hogy bántson ilyen védtelen ellenséget. Kuncsor sokkal derekabb, büszkébb kutya volt, hogysen ilyen csúf tetre vetemedjék.

Ott állt tehát és egy ideig nézte a macskát, mikor pedig ez még mindig nem

mozdult, Kuncsor óvatosan feléje nyúl első lábával.

— Jaj, kegyelem! Ne ölj meg! szólt a cizca gyöngé hangon.

— Jól van no, ne szepegj, felelt Kuncsor. De hát minek nyafogsz oly kiállhatatlanul a más emberek háza előtt? Az én gazdáim nem szeretik a macska nyávogást. Aztán hát ki vagy, honnan jössz?

— Amott lakom abban a vörös házban, a helység tulsó felén.

— Igazán? És mi a neved?

— Bibi.

— Szép. Én meg Kuncsor vagyok. De hát, kedves Bibi asszony, mit kóborolsz késő este idegen házak előtt, mért nem ülsz szépen otthon?

— Oh, mikor elveszett az én kedves kis gyermekem, szép tarka cizca leányom!

— Hm! Csakugyan? Persze, persze, az már szomorú dolog. És talán... Lásuk csak? Talán vízbe esett, még pedig úgy, hogy nagy kő volt a nyakán...

Kuncsor ezt kissé habozva mondta, mert mint tapasztalt kutya jól tudta, hogy ilyen borzasztó módon szoktak nem ritkán véget érni a fiatal cizcák és kutyácskák, melyeket a gazda fölöslegesnek tart; Kuncsor tehát meghatva gondolt arra, hogy Bibi asszony is ilyen módon vesztette el kicsikéjét. Bibi azonban sohajtva felelé:

— Ah, négy kedves kicsikém valóban ilyen módon veszett el. De az utolsót meghagyták s ez tegnap eltűnt, anélkül hogy tudhatnám, miként.

— És szép volt?

— Ha szép volt-e! Gyönyörűség volt ránézni, kedves Kuncsor ur! Olyan szép tarka pöttyös volt, hogy festeni sem lehet szebbet, a nyakára meg kék szalagot kötöttek... oh, mily kedves volt!

— És kerested már mindenütt?

— Összekutattam az egész házat, a padlástól a pinczéig, aztán a kocsiszínt, istállót, kertet, — mind hiába. Ott a háznál nines, az már bizonyos, azért hát utnak indultam, hogy másfelé keressenem.

— És így jöttél el a mi házunk elé is. De jó lesz többször nem nyafogni a házunk előtt, mert gazdánk azért küldött ki engemet most is, hogy megtépázzalak. No de ne félj, nem vagyok én olyan gonosz fickó, a ki a szerencsétleneket üldözzen. Sőt inkább szeretek segíteni, a hol tudok. Hát mondd el csak, hogy is veszett el a kicsike? Mikort láttad utoljára?

— Tegnap a konyhában voltunk s a szakácsné jó tejeeskét adott nekünk, én aztán a tűzhely mellett elsundikáltam, míg ő egy gombolyaggal játszott.

— A szakácsné?

— Nem! A kicsike, az én kis Lili cizcám. És mikor fölbredtem, nem volt ott többé, eltűnt.

— És rögtön kerested?

— Nem épen rögtön, mert amint fölbredtem, nyakon csiptek és a fás kamrába csuktak; csak ma reggel bocsátottak ki.

— És akkor mit mondtak?

— Semmit. Csak sajnálkozni látszottak s azt ismételték: »Szegény Bibi!«

— Keresni pedig, úgy-e, senki sem kereste a kicsikét?

— Nem.

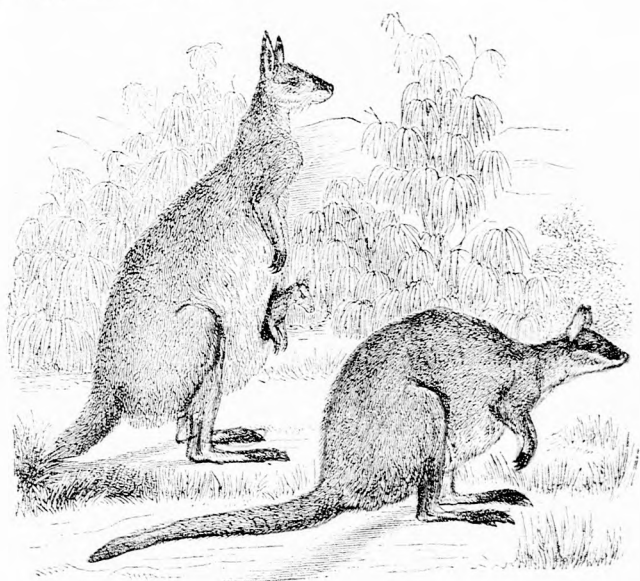
— Világos! Ha a kicsike elveszett volna, akkor keresték, kutatták volna, mert bizonyosan szerették a kedves kis jószágot. Mivel pedig nem keresték, hát világos, hogy a kicsike nem veszett el, hanem gazdáid odaadták valakinek. Nem emlékszel, hogy olyan vendég lett volna a háznál, akinek a kis cicza tetszett?

— De igen! Épen tegnap volt nálunk egy kis leánya mamájával s folyton dédelgette, simogatta Lilit.

— No's hát fogadni mernék, hogy Lili ott van annál a kis leánykánál és pompás dolga van. És hol lakik az a leányka?

— Nem tudom.

— Oh ti macskák semmit sem tud-

A KENGURU. (Lásd a 122 lapon.)

tok. Egész nap a házban vagytok s mégsem tudtok meg semmit. Nekem nem is szabad bemennem a szobába, csak a tornácra és udvaron örködöm, mégis mindent kitudok, ami gazdámra vonatkozik. Van-e kutya a házatoknál?

— Van egy öreg fehér kutya.

— Akkor hát keressük fel, ő bizonyosan tud valamit. Mért nem fordultál mindjárt hozzá?

— Oh, nem igen tud már ő segíteni. Igen öreg, félig siket és vak, járni is alig bír. Már inkább csak kegyelemből tartják.

— Mindegy, mégis bizom benne, hogy tudni fog valamit. Beszéltem vele. Menjünk! És ne sirj, szegény Bibi, még nincs minden elveszve.

Ezzel megindultak a vörös ház felé, miközben a szerencsétlen cicza-mama őszintén megköszönte Kuncsornak, hogy

így vigasztalja, biztatja, mikor voltakép üldözésére indult.

— Hagyd el, szólt Kuncsor. Meglehet, hogy kissé durva ficzkónak látszom, de ilyen ártatlan, szerencsétlen cziczát nem tudnék bántani, ha még olyan pompás esotrot ígérnének is jutalmul.

Ezalatt eljutottak a vörös ház közelébe. Alig értek a rácsos kapuhoz, belől ugatás hallatszott.

— Ez Bátor! szólt Bibi.

— Derék legény lehet vénsége daczára. Ime, mily hamar észre vett. Menj he hozzá és hívd ide, mondd neki, hogy szeretnék vele beszélni.

Bibi besurrant a rácsos kerítésen és csakhamar újra előtűnt Bátorral, ki az idegen kutya láttára haragosan kezdett morogni.

— Ne morogj, kedves barátom, szólt Kuncsor. Jó pajtás vagyok.

— És mit akarsz? kérdé Bátor még mindig gyanakodva.

— Azt mindjárt megtudod. De előbb mondd, ismered-e ezt a macskát?

— Hogy ne ismerném! Ez Bibi, a mi macskánk.

— Nos hát kedves Bátor pajtás, én azt mondtam Bibi asszonyságnak, hogy te bizonyosan tudod, hová lett az ő kedves kicsi cziczája. Ugy-e tudod?

— Persze hogy tudom. Oda adták a kis Emmikének, a ki a szomszéd faluban lakik, innen vagy két mértföldnyire.

— Hm! Az bizony jó darab. Én persze könnyen megjárnam, hanem efféle gyöngye czicza, mint Bibi, meg nem bír ilyen nagy utat.

— De igen, el megyek a világ végeig is, csak visszakaphassam kicsikémet, szólt a szegény czicza-mama.

— Akkor hát induljunk.

— Ez már derék dolog, kedves pajtás, szólt Bátor. Sajnálom, hogy én ide a kapu mögé vagyok csukva, különben magam is elmennék. Nagyon örvendek, hogy szegény Bibi ilyen jó baráttra talált, mert ámbátor csak macska és a macska nekünk kutyáknak rendesen nem valami jó barátunk, de Bibi szelid, jó teremtés és megérdemli, hogy szomorúságában megsegítsük.

— Légy nyugodt, Bátor pajtás, nem hagyom el. A mibe egyszer belefogtam, azt nem csinálom félig. Induljunk, Bibi asszony. Nagy ut van előttünk, de reggelre oda érünk.

(Vége következik.)

A piczike.

(Képpel a 120—121. lapokon.)

*JAJ, eszem a lelkedet,
Beh aranyos kis gyerek!
Van az állán gödröcskéje,
S finom újján
Rózsaszínű körmөcskéje.*

*S nini! . . . biz ez nagy dolog
Mily okosan mosolyog!
Pedig alig van két hetes.
Hihetetlen,
Milyen okos, milyen kedves!«*

*A nénikék nyalják, falják,
Szorongatják, esőkolgatják.
Édes anyja a zsötygőbe?
Szótalan ül
S boldogan mosolyg feléje.*

Mimike.

(Képpel a 117. lapon.)

HÁZUNK előtt kis dobogó,
Zúg alatta kicsi zúgó.
Azon át megyek napjába
Kétszer én az iskolába.
Hogy magamban kárt ne tegyek,
A dobogón lépést megyek.
Ámde alig léptem ötöt,
Lábam neki bátorodik
S míg nem éri a küszöböt
Addig meg sem állapodik.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXIV. köt. 5-ik szá-
mában közölt találós rímek megfejtése:

„Fölkavar, repkednek, akadt, fürgeteg.“

Helyesen fejtették meg: Ullmann Sarolta, Édeskuty Jenő, Kotzó Margit, Adda Sarolta, Grünstein Ilona, Roboz Kornelia (részben), Schöpkes Olga és Rikhard, Poldini Lujza és Emma, Csernecky Aladár, Stein Rikhard, Fligl József, Szedély Berta, Czeitel testvérek, Deutsch testvérek, Pintér Rézike, Kriszhaber Károly, Guttmann Vilma (hiányosan), Mészáros Gyula, Molecz Béla, Mayerhoffer Margit, Kohn Emilia, Melanie és Alice, Leidenfrost Károly, Sváby Mina, Cohner testvérek, Segesváry Irén, Xántus Gábor, Heissler Józsi és Márton (hiányosan), Graas Aladár és Róbert, Hecht Jozefa, Zakán Leó, Spitzer Hugó, Gold Győző, Szalacsy Gizi, Scholz Etelka és Mariska, Herzog Kornelia, Schwartz Berta, Szász Kálmán, Robicsék Lajos és Mór, Halácsy Amália, Kaufmann Bert, Engel Simon (hiányosan), Fridmann Erzs, Pollák Frigyes, Hönig Dezső és Jóska, Kovács Pista, Krádlitz Malvina, Morgenstern Ede, Szűcs Ilona és Ernő, Osterlamm Elza, Unger Gyula, Fromm testvérek, Kohn Artur, Kubinyi Irén, Messer Artur, Ebenspanger Géza, Deutsch Ignác (hiányosan), Dénes Ödön, Deutsch Zsiga, Süttő Margit, Ehrlich Emilia, Strauss Margit és Nellike, Molnár Ilonka, Szántó Terka, Eöry Lajos, Grün Zoltán, Navratill Akos, Ungár Paula, Glós Vilma és Aranka, Deutsch Győző és László, Stern Pál, Frisch Ilona és Agost, Pele Janka és Márton, Theodorovich Melisza (hat éves leánykától igen szép írás, F. b.), Jakab Olga, Draskóczy Ilma,

Detsinyi Kata, Markó Gizela, Pollák Margit és Sándor, Szemenyei Andor, Tury Erzsike.

A »Kis Lap« XXIV. köt. 6-dik szá-
mában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Ha tiszta az ég, kék.“

Helyesen fejtették meg: Berecz Ede, Oláh János, Gobbi Károly és Gyula, Tisch Jakab, Grauss Aladár és Róbert, Bicskey Borbála, Gross Frigyes, Kövér Miklós, Stern Mariska, Schmidlechner Károly, Strauss Margit és Nellike, Robicsék Lajos és Mór, Paulay Jenő, Kaufmann Bert, Deutsch Miksa, Horovitz Lajos és Elemér, Fligl József, Abonyi Viktor, Vizner Ilona, Sárty Artur, Matlekovicz Róza, Hercz Ida és Feri, Porszász Károly, Pfeiffer Ödön, Keszthelyi Ernő, Freund Szidonia, Rozália és Sándor, Urik Irma és László, Littmann Gizela és Zsiga, Klein Regina és Irma, Freund Leó (kinek az írása? F. b.) Steiner Dezső, Schlegel Mór, Krausz Szidonia, Herczog Irma, Kron Szidonia, Molnár Ilonka, Bakó Ida és Zsuzsa, Gherba Gusztó, Drachler Vilmos, Neu Elvira és Ilonka, Fischbein Jenő és Pista, Muskó Adrienne, Molnár Sarolta és Jenőke, Grün Zoltán, Hönig Dezső és Jóska, Réthy Oszkár, Pillich Ilonka, Margitka és Ferike, Szöllösy Piroška és Olga, Darányi Jánoska, Rozvány István, Deutsch Melanie, Weisz Nándor és Béla, Tóvölgyi Elemér, Ujházy Etelka, Resofszy Emil és Viktor, Majzik Gizela, Tarányi Ilma, Székely Margit, Esztergamy Pista, Friedländer Józsa és Henrik, Robinson Anikó, Löbl Simon, Stein Rikhard, Keszlerffy Ella, Deutsch Győző és László, Diamant Leó, Schuler Artur, Dégner Márton, Grünstein Ödön (nevedet olvashatólag írd le, F. b.), Révay Tibor és Loránd, Kohn Jenő, Hecht Szidónia és Viktor, Szacsray Jolánka és Jenke, Kämpfner Regina, Alfréd és Emil, Sputz Terézke és Artur, Baross Ágnes, Pollák Renée, Lippe Valeria, Karl Lajos, Halmágyi Fanni, Draskóczy Ilma, Pollák Berta, Demeter Blanka, Weiss Béla, Deutsch Julika, Jonáss Vilma és Frida, Pyber Miklós és Dezső, Brankovits Vilma, Dobay Irma és Sándor, Steppinger Lajos, Schick Mariska, Schwarz Berta, Weisz Teri és Béla, Engel Simon, Guttmann Záli, Békey Nándor és Béla, Czeisel testvérek, Deutsch testvérek, Szedély Berta, Molecz Béla, Eppinger Izidor, Lövy Irma, Frey Otto, Kohn Emilia és Melanie, Markó Gizela, Mautner Aladár, Majláth Géza és Oszkár, Frantz Miklós, Kohn Artur, Szüllő Ágoston, Zubor Andor, Kohn Sarolta, Pollák Margit és Sándor, Fekete Anuska, Klein Sándor, Lichtnecker Ida, Szakács Albert, Schmidt Miklós, Horváth Akos (kinek az írása? 6.) Deschán Viola, Kohner Aladár és Jenő, Löffelmann Irén (és nem

Irene Löffelmann, mert ez németül van. F. b.) Eber-spanger Géza, Kovács Margit, Kohn Giza, Rusz-nyák Lajos, Fridmann Erzsike, Kohler Alfréd, Mészáros Gyula, Liechtenstein Malvin (hiányosan), Köllner Ilona, Mauer Augusztá és Károly, Frantz Miklós, Tarnai Albert, Tiltscher Iza, Schwarz Szidi és Emil, Ruprecht Sándor, Strausz Margit és Nellike, Schulhof Rikhard, Kolbe Nándor és Oszkár, Traub Marczel, Lengyel Iván, Maderspach Janka és Juliska, Csukássy Jenő, Dezsőffy Ö., Fuchs Róza, Vilma és Vilmos, Ofner Irma és Szidonia, Révy Laci, Reich Olga, Récezy Ida, Csiky Ilona és Jenő, Deutsch Ignác, Drucker Malvin, Braun Regina, Ádám Aranka.

*
A »Kis Lap« XXIV. köt. 4-ik számában közölt találós feladvány megfejtését utólag még beküldték: Hecht Jozefa, Bukovinszky Erzsike, Záborszky István, Illés Ödön, Szalacsy Gizi, Pfeifer Gyula, Segesváry Ödön, Weisz Manó, Löwensohn Adél (sajátkezű irást kívánok, F. b.) Spitzer Hugo, Demjanovich Dezső, Maderspach Julka és Janka, Weisz Béla, Süttő Margit, Adler Oszkár, Vizner Ilona, Morgenstern Ede, Szász

Ilona és Ernő, Szemenyei Andor és Kornél (hiányosan), Kudelka Etelka, Hecht Szidonia (hiányosan).

Jótekonyság.

A szegény gyermekkórház javára rendezett gyűjtésből fennmaradtak még a következő adakozások:

Igaz Erzsike és Károly 1 frt., Razgha (?) Gyula 1 frt., Sik Mariska és Elemér 40 kr., Csapó Gizela és Etelka 2 frt., Ács Mariska 50 kr., ifj. Tóth Ferencz gyűjtése 1 frt. 20 kr., Markovits Béla 2 frt., Kemény Jolán 1 frt. — A már kimutatott 80 frt. 59 krral együtt 97 frt. 69 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.
Forgó bácsi.

Kis Értesítő.

A következő hivatalos okiratot vettem, a mellyel nektek, szeretett kis olvasóim, véglegesen beszámolok sáfárkodásomról.
F. b.

Forgó bácsinak

a „Kis Lap“ szerkesztőjének.

Nyugtatrány

1000, azaz egy ezer forintról, melyeket, mint a „Kis Lap“ olvasóinak jószívű adakozásaiból begyűjtött összeget, egy, az új szegény-gyermek-kórházban létesítendő ágy-alapítvány fejében Forgó bácsitól, mint a „Kis Lap“ szerkesztőjétől, köszönettel felvettünk.

Budapesten, 1883. február hó 20-án.

Dr. Bókai János,

a szegény-gyermek-kórház igazgató főorvosa.

Czanyuga József,

a szegény-gyermek-kórház egyet pénztárnoka.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest, 1883. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.